

[Vanggaard.]

for den paagældende Befolkning. Dette Spørgsmaal har Havnebestyrelsen foreløbig ikke taget Stilling til. I Forslaget her fra Trafikministeriet er dette anført, men der henvises til, at ved Havnens Projektering blev det udtrykkelig fastslaaet, at skulde man give større Skibe Adgang til Havnen, maatte man for at skabe virkelig Driftssikkerhed bygge en Dækmole til 600 000 Kr., idet man for at faa den størst mulige Udnyttelse af Arealet og den billigst mulige Bygning har bygget Havnen i Tilslutning til den gamle Mole, og derved er den ikke i udpræget Grad blevet Pynten, saaledes som Teorien var angaaende Havnenes allerbedste Beliggenhed; og skulde den udvides, maatte der bygges denne Dækmole, saaledes at Havnen i mere udpræget Grad blev selve Kystens Pynt, for at holde sine Dybder og gøre Havnen besejlelig under alle Forhold. Men som Fiskerihavn — og det var jo det, den var foreslaaet til — har den i det forløbne Aar bestaaet sin Prøve paa en fremragende Maade.

Jeg vil endvidere udtale min Anerkendelse af, at der paa Linien Hamborg—Frederikshavn er indført en Sovevogn for Natforbindelsens Vedkommende. Den gennemgaaende Trafik gennem Jylland trænger til at ophjælpes, og Indførelsen af denne Sovevogn maa anses som et udmærket Led i Bestræbelserne herfor. Imidlertid er Trafikken ikke saaledes oparbejdet, at Sovevognen er fuldt benyttet, og jeg vil haabe, at denne foreløbig ringere Benyttelse ikke skal føre til, at Sovevognen tages ud igen. Jeg vil derimod anbefale, at man i Lighed med, hvad der er almindeligt paa andre Ruter, indretter Halvdelen af Vognen for 3die Klases Passagerer; saa tror jeg, den vil blive benyttet og komme til at betale sig.

I øvrigt vil jeg gerne fremsætte nogle Bemærkninger om Statens Støtte til Kunsten. Denne Støtte gives væsentligt i tre Former, nemlig som Støtte til Kunstakademiet, som Støtte til Statens Museum for Kunst og som Støtte til Kunstudstillinger. Akademiet faar et Tilskud fra Staten paa godt 300 000 Kr., men det forvalter ogsaa en hel Del private Midler, vistnok i det hele af offentlige og private Midler ca. 750 000 Kr., Akademiet er jo først og fremmest en Skole, en Uddannelsesanstalt for dem, der har valgt Kunsten som Livsopgave. Denne Skole skal understøtte og udvikle deres medfødte Evner paa det paagældende Omraade, senere ogsaa ved at stille dem Prisopgaver og ved at uddele Rejsestipendier. Det ligger

da nær at spørge: hvad faar Offentligheden, hvad faar Folket for sine Penge? Jeg maa desværre for mit Vedkommende besvare det med, at de faar næsten intet, idet en meget stor Del af den nye Kunst — jeg tænker her mest paa Malerkunsten — er saa slet, at det næsten er en Skandale. Man behøver kun at erindre sig Udstillingen i Forum for et Aar siden. Der var det indrettet saa viseagtigt, at den gamle Kunst var for sig og den nye for sig, og man saa der, hvilken herlig Malerkunst vi har haft her i Danmark; og tillige, hvad vi har nu, og dette var meget slet for den almindelige Betragter. Kunstens forældende Betydning narres Folket for, Udstillingerne er ikke mere nogen ublandt Glæde, i alt Fald ikke for Menigmand. Det viser sig da ogsaa, at Besøget daler og Salget dermed. En stor Del af denne saakaldte moderne Kunst sælges til meget lave Priser; man kører endda rundt med Billeder paa Bananvogne — der er selvfølgelig ogsaa Forskel paa Talenterne. Derimod ser man, at den ældre Kunst paa Auktionerne opnaar gode Priser, saa naar Priserne er lave paa den moderne Kunst, ligger det ikke i de økonomiske Forhold, i, at Folk nu har mindre Evne til at købe Kunst, det ligger i, at Befolkningens sunde Sans endnu ikke er udryddet. De, der har Lyst til at købe et Maleri, foretrækker alligevel for det meste den gode sunde gamle Kunst eller Kunstformer, selv om de praktiseres af yngre Kunstnere; i Stedet for de moderne uheldige Foreteelser. Det er selvfølgelig meget uheldigt for de stakkels unge Kunstnere, som er udgaaet fra Akademiet. Her indpodes der dem en Slags Idealisme, men de skal virke i en bestemt Retning; de kan ikke faa deres Billeder solgt, og de lider ligefrem Nød i Hobetal. Det er meget sørgeligt og meget uheldigt, og jeg kan ikke komme bort fra, at den slette Skoleuddannelse og den ensidige Stipendieuddeling har en væsentlig Skyld deri. Der sættes ligefrem Præmie paa den forrykte Uduelighed. Dette Akademiet er tillige Statens officielle Raadgiver i Kunst.

Bedre er det ikke med Statens Museum for Kunst. Det faar et Tilskud paa 300 000 Kr. — det er ikke Pengene, jeg anker over, blot de blev vel anvendt. Ledelsen har i mange Aar savnet Interesse for den Befolkning, der besøger Museet og skal have Udbytte deraf. Man har et Slagord: Kunsten for Kunstens Skyld, ikke for Folkets, hvis Mening ikke interesserer.

Man kan ikke sige andet end, at det er en Art Idealisme, men det er dog en vis hovmodig Idealisme. Maleren Willumsen har til et Blad udtalt: Jeg har altid rettet